

האובך הכבד שרבץ על העיר בשעת הבוקר המוקדמת הלך ופג בהדרגה. אט אט החלו מתבהרים קווי הרקיע, ובתיה של תל אביב נגלו לעין, כבתצלום בתהליך פיתוח. מרחוק עלה קול שיעול קטוע של מכונית מותנעת, ודלתותיו הכבדות של בית עסק שהקדים לפתוח נקרתו לרווחה בצריחה צורמת. פרץ אור חד, חריף ומכאיב קמעה חדר לריאותיו ברגע שבו יצא מן המכונית. גל קור בלתי צפוי כמו גרם לו להתכנס בתוך עצמו. הוא שלח מבט חמוף לעבר השעון שעל פרק ידו: שבע ורבע; נותרו לו עוד כארבעים וחמש דקות. הוא פנה לעבר בית קפה פתוח בפנית הרחוב. חמימות נעימה ליטפה את פניו כאשר דחף לפנים את דלת הזכוכית הכבדה. גבר בעל שיער מאפיר משוך הצדה בקפידה, מגבת לבנה ולחה תלויה ברישול מאמת ידו השמאלית, יצא לקראתו.

"קפה עם חלב," הפטיר האיש קצרות, ותוך כדי כך התקין עצמו לישיבה סמוך לחלון פינתי גדול המשקיף אל הרחוב. המלצר, שכל הליכותיו אמרו אדנות כשל בעל בית, נסוג בחזרה אל מאחורי הדלפק. דקות ספורות אחר כך שב מדשרש בפנים אטומות סבר, כשהוא נושא מגש ועליו ספל קפה ריחני. משולחן סמוך משך והעביר מאפרת מתכת פשוטה וצלוחית מלאה סוכר.

"עוד משהו, אדוני?"

"לא תודה." תחושת החמימות שפשטה באבריו, ושאך לפני רגע היתה נעימה ומרגיעה, הפכה לחום מעיק ובלתי נסבל. במשיכה ארוכה פרם את רוכסן אפודתו הספורטיבית, ושלח יד מגששת אל תוך הכיס הפנימי. הוא לגם מן הקפה המהביל, ובתוך כך העלה ממעמקי הכיס פיסת נייר, פרש אותה לפניו על השולחן והתבונן בכתוב, מהורהר.

שמה וכתובתה של החברה אשר במשרדיה נקבעה לו הפגישה לא היו מוכרים לו. ככל שהשתדל, לא הצליח להעלות בדעתו ניחוש הגיוני לפירוש שמה של חברה מסחרית הנקראת "אג"ת בע"מ. גם ראש מחלקת השיווק בחברה שבה עבד לא ידע יותר ממנו; נדמה לו, אמר, שיש חברה בשם זה הסוחרת בחמרי בניין.

מכל מקום, היתה זו שאלה משנית: העובדה החשובה באמת היתה כי אותה חברה - ויהיה עיסוקה אשר יהיה - שוקלת ברצינות רבה להחליף את כל המעליות הישנות בבניין שבו היא שוכנת במעליות המהירות והשקמות שבמכירתן עסק.

צלצול מכשיר המלפון הישן והשחור, שניצב בפיתו המרוחקת של דלפק ההגשה בבית הקפה - אי שם בין מכונת האספרסו המבהיקה לקופה הרושמת - החרידו מהרהוריו. מבטו נישא

מבלי משים אל שעון הקיר הגדול והמאובק התלוי מולו. המחוגים הורו על עשר דקות לפני השעה שמונה.

כמי שמסכים ללא עוררין עם הכלל הראשון הנקוט בקידום מכירות, ואשר גורס כי אין להניח ללקוח להמתין, קם ממקומו, שלף שטר כסף ותחב אותו אל מתחת למאפרה. בצעד מהיר התקדם בין השולחנות העירומים לכיוון הדלת.

"מר גרינברג?" הקריאה בשמו גרמה לו להסב את פניו לאחור במעין רתיעה. הוא זיהה את קולו של המלצר, ותהה מניין יודע האיש את שמו, ומה רצונו. במשך שבירר שנייה שאל את עצמו האם פגש באיש הזה קודם לכן, בהזדמנות אחרת, אך לא הצליח להיזכר בהזדמנות כזו. הגבר בעל ארשת הפנים האדישה רק עמד שם, ידו האחת אוחזת בשפופרת הטלפון, והאחרת נעזרת במטלית הבהירה להסות על הפומית. בתנועת ראש כמו סימן לו לגשת אליו.

"כן; מה העניין?" דרש הסבר בעודו מתקדם לכיוון הדלפק.

"טלפון בשבילך," אמר המלצר, והושיט את השפופרת מעל המגש עמוס הכוסות שחצץ ביניהם.

"בשבילי?" קולו אמר תמיהה. משוכנע כי מדובר באי הבנה כלשהי משך אליו את המכשיר. במשך שבירר שנייה חלפו במוחו כל הדרכים שבהן יכול היה מי ממיודעיו לאתר אותו דווקא כאן, בבית הקפה הזה - וחלקיק שנייה נוסף עבר עד שפסל את כל האפשרויות הללו, אחת לאחת. נחישותו של הקול שעלה מן האפרכסת, וקרא אף הוא בשמו, פסלה גם כל אפשרות לאי הבנה.

"מי זה? מי מדבר?"

הקול שבקע מהשפופרת התעלם מהשאלה: "אני ממתין לך במכונית הלבנה, ליד המעדנייה בפינת הרחוב ממול," אמר - וניתק את השיחה מבלי להשאיר פתח לנסיונות הבהרה, או לויכוח. השיחה הותירה אותו נדהם, לא מבין. מוחו פעל בקדחתנות, מנסה לנתח את האירוע המוזר הזה בצורה הגיונית, אך לשוא. ללא מחשבה התמתח מעל לדלפק כדי להשיב את השפופרת למקומה, ותוך כדי כך מילמל "תודה" לעברו של המלצר. האחרון, שעסק באיסוף כלי אוכל מאחד השולחנות, אפילו לא הגיב.

שוב החל מתקדם לאיטו לכיוון הדלת, אך במחשבה שנייה עצר. לרגע עמד שם, מהורהר. ואז, בהיסוס בולט, חזר וניגש אל החלון, הסיט את קצה היולון והציץ החוצה בחשדנות. כחמישים מטר הלאה משם בהמשך הרחוב, בצד ימין, חנתה המכונית. אדם בודד ישב ליד ההגה.

אינסטינקטיבית כמעט, מבלי דעת מדוע, שלף את קופסת הסיגריות שלו ורשם על פניה את מספרה של לוחית הרישוי. רק אז יצא אל הרחוב.

כשהוא מתבונן ימינה ושמאלה לסירוגין, נוהר מהמכוניות החולפות, חצה את הכביש באלכסון. הגבר בעל השער המקורזל, שישב במכונית האמריקאית הגדולה, עקב אחריו במבטו מבעד למשקפי המייסים שלו.

הוא הקיף את כלי הרכב, התכופף לפנים, וסקר בתשומת לב את פנים המכונית. מלפון אלחוטית שהיה קבוע ברווח שבין שני המושבים הקדמיים הסביר את מקורה של שיחת הטלפון שהשיגה אותו בבית הקפה. מכשיר קשר נוסף היה מותקן מתחת לתא הכפפות. באמצעות כפתור חשמלי הוסט החלון למטה. "אנחנו אג"ת בע"מ", אמר הנהג, רכן הצדה, וביד אחת דחף את הדלת שלימינו. ללא כל אומר שב והתיישר במושב, ממתין.

חלק ראשון

.1

מכשיר הטלפון בביתו של ראש ממשלת ישראל צילצל וחזר וצילצל. ראש הממשלה נשא את עיניו מקובץ המסמכים שבו עיין, ועשה בידו הימנית תנועה חסרת סבלנות. אחד משני שומרי הראש החסונים שנמצאו במחיצתו דרך קבע קם ממקומו, שבצדו המרוחק של חדר העבודה הגדול. בדממה הניח את נשקו על השולחן הפינתי שניצב בסמוך, והרים את השפופרת. הוא שוחח קצרות עם מזכירתו האישית של ראש הממשלה, ואחר חצה את החדר בצעד מהיר, ונותר ממתין ללא נייע מאחורי כתפו של האיש השקוע בקריאה, עד שהתפנה. רק כשנשא אליו ראש הממשלה את עיניו, גחן שומר הראש לפנים ואמר בקול שקט:

"שר החוץ על הקו, אדוני."

הגבר הקשיש כמו נייעור. ביד ראש קל הודה לשומר והרים את השפופרת מהשלוחה שעל שולחנו.

הקול מעברו השני של הקו נשמע צורמני במקצת, ויותר משמץ אכזבה הסתנן ועלה מן השפופרת כשאמר: "ההחלטה התקבלה, העניין אושר סופית."
"בוא מיד למעוני, בא המענה, חד והחלטי."

"כן, אדוני," והשיחה הסתיימה.

ראש הממשלה צנח לאחור בכורסתו. המתח הבלתי פוסק שבו היה נתון בחודשים האחרונים נתן בו את אותותיו. עייפות נוראה פשתה באבריו, ואלמלא נמצאו עמו שומרי הראש היה מן הסתם

מניח לעצמו להתנמנם קמעה. בששת החודשים האחרונים הלך מצב בריאותו והידרדר - וכלי התקשורת לא פסקו מלעסוק בכך. כעת נזקק לכל כוחותיו על מנת להתעשת. בפרץ חיות הזדקף בכיסאו ולחץ על הכפתור שליד שולחנו: "תשיגי לי את מיכאלו" אמר בתקיפות.

כחצי שעה מאוחר יותר, סמוך לחצות, עצרו שתי מכוניות אמריקאיות גדולות, מהסוג המשמש את שרי הממשלה, לפני הבית הפינתי שברחוב בלפור בירושלים. ארבעה אנשי ביטחון תמירים, לובשים בלייזרים כחולים ומכנסיים בהירים תואמים, זינקו מהמכוניות. בידיהם נשאו תיקי ג'ימס בונד שחורים המכילים תת מקלעים בעלי קת מתקפלת, ומעיליהם העליונים הגזורים בקפידה לא הצליחו להסתיר את הבליטה שעל הירך הימנית של כל אחד מהם - בליטה שרמזה על קיומו של אקדח שירות אוטומטי.

כשהם נעזרים בפנסים רבי עצמה סקרו שניים מאנשי הביטחון במהירות ובמיומנות את הסביבה הקרובה, בעוד חבריהם ממתנים דרוכים על יד דלתותיהן הפעורות לרווחה של המכוניות שמונעיהן נותרו פועלים. גם כאשר ניתן האישור כי הכל כשורה, לא כיבו נהגי השרד את המנועים. שני השרים - שר החוץ ושר הביטחון - הובלו אל מחוץ לכלי הרכב ופנו לעלות במדרגות האבן שבכניסה לבית. שניים משומרי הראש סגרו עליהם מאחור, ואילו שני המאבטחים האחרים נותרו עומדים לרגע ליד שער הברזל שברחוב. כעשר שניות אחר כך נבלעו אף הם במבוא הכניסה - ורק אז דממו המנועים, כבו הפנסים, והשקט שב לשרור בשכונה השלווה.

בתוך הבית פנימה החזיק אחד מהשומרים החמושים את דלת חדר העבודה של ראש הממשלה פתוחה לרווחה, בעוד אם הבית מסיעה לתוך החדר עגלת הגשה עמוסה כריכים וקנקני קפה. אנשי הביטחון המתינו עד שהאשה סיימה לערוך את הכלים על שולחן קמץ שעמד סמוך לאח השיש הלבן - ויצאו עמה מהחדר. ראש הממשלה ושני שריו הבכירים נותרו לבדם.

שר הביטחון מיכאל אלמוג, גבר עב כרס ושופע מרץ ועורים, התנדב למוזג את הנוזל השחור והריחני אל תוך ספלי החרסינה מבלי שהתבקש לעשות זאת. הקשיש בעל פני החפרפרת האפורים והחולניים, שישב מעברה השני של מכתבת המהגוני הענקית, קירב אליו את אחד מהספלים והשליך לתוכו טבלית ממתיק מלאכותי.

"מה קרה בדיוק?" פתח ראש הממשלה ללא גיוונים מיותרים, פונה לעברו של שר החוץ מאיר גילת.

"כפי שכבר אמרתי קודם לכן, בשיחתנו הטלפונית..." כיחכח הדיפלומט בגרונו, "ההצבעה בקונגרס האמריקאי הסתיימה לפני כשעה. ההחלטה לקיים ועידת פסגה משולשת בהשתתפות ישראל, ארצות הברית והחזית הרדיקלית לשחרור פלשתיין בראשותו של ג'ורג' אבו חטרא - התקבלה; אמנם ברוב דחוק, אבל התקבלה." האיש נאנח ארוכות. "לצערי לא עלה בידינו למנוע את הדבר."

”מדוע?” תקף ראש הממשלה את יריבו העיקרי במפלגה.

השר, שנודע כמקדים מחשבה לדיבור, הירהר רגע ונראה מהסס: ”במקרה המסוים הזה נבצר מאתנו, ואף לא ניסינו, לקיים פעילות הסברתית רצופה שתכליתה לשכנע את חברי הקונגרס להצביע בצורה זו או אחרת; אילו כך נהגנו, היו טוענים נגדנו כי אנחנו מטרפדים מראש כל סיכוי לשלום - ובטרפוד כזה יש יותר מאשר טעם לפגם...”

”מה קורה כאן?” קטע ראש הממשלה את ההסבר, ”הרי אם נוסיף לכך את כל שאר ההחלטות שקיבלה ארצות הברית לאחרונה, למרות הלחץ הכבד שהפעלנו על הממשל באמצעות הממסד היהודי באמריקה, נמצא שיש לנו יותר מסיבה לדאגה. אני מתכוון, כמובן, לקיצוץ בסיוע הכלכלי לישראל כמעט עד למינימום, להפסקת הסחר עמנו תוך איום לפנות אל מועצת הביטחון כדי שתקבל החלטה להטיל עלינו חרם כלכלי בין לאומי, לפגיעה שלא היתה כמוה באספקת הנשק שתמורתו שולמה מ - ”

”ולעומת זאת, להחלטה לספק טילי הסטינגר לסעודיה,“ התיז אלמוג.

”נכון - - ”

”ולעסקות הנשק שארצות הברית עומדת לחתום עם ירדן וסוריה,“ המשיך שר הביטחון. ”כן; ובכן, מה גורם לנשיא האמריקאי סמיוארט דאגלס להסתלק ללא כל בוושה מההתחייבויות של הנשיאים הקודמים, להתערב התערבות בוטה בענייני הפנים של ישראל באמצעות השמצת מפלגתנו, להצהיר באופן חד משמעי כי עלינו להחזיר את רמת הגולן, לפרק את ההתנחלויות - ”

”ואפילו להחזיר את ירושלים!“ זעם שר הביטחון.

”ואפילו להחזיר את ירושלים,“ נאנח ראש הממשלה. ”בקיצור, אם ניקח בחשבון את כל ההחלטות האלה, נוכל להצביע על מפנה חד ביחסה של ארצות הברית לישראל. למה?“

”הנשיא סמיוארט דאגלס חושב שהוא יכול להרשות זאת לעצמו עכשיו, כשארצו היא המעצמה היחידה שנותרה בעולם,“ אמר שר החוץ. ”הרי ברית המועצות התמוטטה, וזקוקה לסיועה של ארצות הברית באופן נואש. לא זו בלבד, אלא שהוא אינו חושש עוד מפני הלובי היהודי - וזאת גם משום שהמוסלמים צברו כוח לא מבוטל, וגם משום שכמה מפעולותינו לא זכו באהדתם של יהודי ארצות הברית.“

”ובכל זאת,“ תופפו אצבעותיו של ראש הממשלה על השולחן, ”אני שואל לא רק כיצד קורה

שהנשיא יכול לפעול נגדנו, אלא מדוע הוא עושה זאת.“

”קשה לענות על כך באופן חד משמעי,“ קימט שר החוץ הישראלי את מצחו. ”באופן כללי

נראה שסמיוארט דאגלס נחוש בדעתו להשכין סדר חדש בעולם. למה? אינני יודע. נראה שהניצחון בהצבעה הזאת - כמו גם בקודמות - היה חשוב לו במיוחד: אסור לנו לשכוח כי אלה הן ההחלטות

הראשונות שהוא מקבל בתחום מדיניות החוץ. הפסד בהצבעות היה משמיט את הקרקע מתחת רגליו, ומקשה על המשך תפקודו בעתיד.

”בואו נדבר לעניין,“ זע מיכאל אלמוג בכיסאו. ”אחרי הכול, כבר דשנו בנושא הזה לא פעם.

מה פירושה המעשי של החלמת הקונגרס האחרונה?”

”פשוט מאוד: ארצות הברית תכפה עלינו את הפגישה עם אבו חטרא ותאלץ אותנו לשבת

אתו ליד שולחן הדיונים - למרות כל מה שאמרנו בעניין זה.”

”ומה אם נסרב?” שאל ער הביטחון, ולשאלתו היתה משמעות רבה.

ער החוץ שלח גיחוך קצר וקטלני אל עבר הגבר שישב לימינו: ”לא הייתי מציע אפילו

לשקול זאת. במצב היחסים הנוכחי שלנו עם הנהגת ארצות הברית, הנוק שוודאי יגרם לנו יהיה רב

לאין שיעור...”

שתיקה מעיקה השתררה בחדר. כל אחד משלושת הגברים היה שקוע במחשבותיו. חודשיים

לפני כן, כאשר הועלתה בפעם הראשונה ההצעה בדבר ”חידוש יזמת השלום בהשתתפותו של מנהיג

החזית הרדיקלית לשחרור פלשתיין“ - לא התייחס אליה איש ברצינות. עוזר ער החוץ האמריקאי,

שהגה את הרעיון, כמעט ושילם על כך בקריירה שלו; אחרי הכול, כל ממשלות ישראל הודיעו שוב

ושוב כי ”לעולם לא יתנהל משא ומתן עם ארגון טרור או עם כל גורם אחר שאינו מכיר בישראל

כמדינה ריבונית.”

ואולם, ההידרדרות ביחסי ישראל ארצות הברית, שהכאיבה במיוחד במישור הכלכלי, אף לא

נעצרה בתמיכה הגלויה של ער החוץ האמריקאי בעוזרו; ושלא כבעבר, גל התגובות הנועמות

והחריפות מצד ישראל לא שם קץ ליזמה הבלתי רצויה. להיפך: הנשיא האמריקאי עצמו הצהיר

מפורשות, ללא כחל ושרק, כי גם הוא תומך ”ברעיונות החדשניים והמבורכים“. הדלפות, אולי

מגבוה, הסגירו את ההסכמה בין הממשל האמריקאי לבין ארגונו של אבו חטרא לדרוש כי יורשה

לערביי הגליל להכריע אם יעמוד גם חבל ארץ זה לדיון שבו יוכרע לאיזו מסגרת מדינית ישתייך. היה

זה קו אדום שאיש לא חשב שארצות הברית תעבור. העולם כולו הוכה בתדהמה. במשך שבועות לא

ירד הנושא מהכותרות הראשיות של העיתונות העולמית. התגובות היו מעורבות, אך המגמה הכללית

בקרב מדינות העולם היתה בקבלת דעתם של האמריקאים – ”בעלי בריתם וידידיהם של הישראלים“

– פשוט משום שהסכסוך הישראלי-ערבי כבר היה להם לזרא.

בעולם היהודי נגרם זעזוע אדיר, והיו מי שראו בכך אות וסימן להתמוטטות היחסים המיוחדים,

בני עשרות שנים, בין ישראל וארצות הברית. אחרים הרחיקו לכת עוד יותר. ”חורבן הבית השלישי“;

הגדיר זאת שגריר ישראל בארצות הברית כאשר מסר לנשיא האמריקאי איגרת מחאה.

ממשלת ישראל שמרה על שתיקה: פרט לאיגרת המחאה שנמסרה לנשיא ארצות הברית לא

נעשה ולא נאמר דבר. בירושלים נתקיימו אמנם פגישות סוערות אין ספור, שחלקן נמשכו עמוק אל

תוך הלילה, אך לא הושגה בהן תמימות דעים ולא הגיעו באמצעותן להחלטה כלשהי. ואולי, כפי שנהגו לא אחת, העדיפו הישראלים במודע את מדיניות הטמנת הראש בחול, והחליטו שלא להחליט דבר בינתיים.

לבסוף הפר ראש הממשלה את השתיקה: "מה יקרה עכשיו? אם תוסיפו את החלטת הקונגרס בעניין הפסגה המשולשת להחלטות שכבר הזכרנו, כולל התמיכה בעמדת הערבים שעל ישראל לצמצם את העלייה – מסתמן פה מהפך פוליטי בעל משמעות איומה. אני לא רואה שום דרך, מלבד להיערך לקראת מאבק ממושך וקשה ביותר. ההחלטות האחרונות של האמריקאים אינם רק הפרה גסה וחמורה של המאזן האסטרטגי באזור, אלא בעיקר הפרה של המאזן הפוליטי. אין לי ספק שהם הסכימו, בעצם, לחיסול ישראל; לפחות כפי שהכרנו אותה עד היום."

מאיר גילת נראה כשוקל את המצב. "עלינו להעביר שדר נוסף לנושיא האמריקאי," אמר, "שבו לא נסתיר את דאגתנו העמוקה מן הסכנות הנוצרות באזור. רצוי גם להביע רגשי אכזבה מסוימים מהחלטת הממשל לתמוך בפגישה עם מנהיג ארגון טרור המתנגד להסכמי 'קמפ-דויד' ואינו מכיר בזכותה הבסיסית של ישראל להתקיים."

"זה הכל?"

"כרגע לא הייתי מציע תגובה חריפה יותר. במצב העניינים הנוכחי פשוט איננו יכולים להרשות לעצמנו לתת לממשל עילה לצמצום נוסף בסיוע. כבר עכשיו נמצאים היחסים עם ארצות הברית במשבר שלא ידענו מעולם."

"מה דעתך, מיכאל?"

שר הביטחון מולל בעצבות קווצה משערו הכסוף, ונראה מודאג. כחצי דקה חלפה בטרם השיב: "נשקפת לנו סכנה חמורה ביותר. נראה לי כי יזמת השלום שינסו לכפות עלינו הפעם היא בעלת השלכות חמורות בהרבה מעצם אספקתו של ציוד מתוחכם למדינות אויבות. התמיכה העקבית בעמדות הקיצוניות של הערבים אינה מבשרת טובות... בשלב זה ובנסיבות הקיימות... ישנה רק דרך פעולה אחת הנראית לי מעשית. לצערי זאת הדרך היחידה..."

השעה היתה כבר סמוך לשתיים ועלושים אחרי חצות, וראש ממשלת ישראל עדיין הסתובב בחדרו בחוסר מנוחה. ההחלטה חסרת התקדים שקיבל הצוות המוביל של ההנהגה הישראלית תדיר מן הסתם שינה מעיניו עוד ימים רבים. שום פרט מאותה החלטה אסור שיוודע לעולם.

באנחה משך אליו את מכשיר הטלפון...

"מיכאל?"

שר הביטחון מולל בעצבות קווצה משערו הכסוף, ונראה מודאג. כחצי דקה חלפה בטרם

השיב: "נשקפת לנו סכנה חמורה ביותר. נראה לי כי יזמת השלום שינסו לכפות עלינו הפעם היא בעלת השלכות חמורות בהרבה מעצם אספקתו של ציוד מתוחכם למדינות אויבות. התמיכה העקבית בעמדות הקיצוניות של הערבים אינה מבשרת טובות... בשלב זה ובנסיבות הקיימות... ישנה רק דרך פעולה אחת הנראית לי מעשית. לצערי זאת הדרך היחידה..."

השעה היתה כבר סמוך לשתיים ושלושים אחרי חצות, וראש ממשלת ישראל עדיין הסתובב בחדרו בחוסר מנוחה. ההחלטה חסרת התקדים שקיבל הצוות המוביל של ההנהגה הישראלית תדיר מן הסתם שינה מעיניו עוד ימים רבים. שום פרט מאותה החלטה אסור שיוודע לעולם. באנחה משך אליו את מכשיר המלפון...

קבית בעמדות הקיצוניות של הערבים אינה מבשרת טובות... בשלב זה ובנסיבות הקיימות... ישנה רק דרך פעולה אחת הנראית לי מעשית. לצערי זאת הדרך היחידה..."

השעה היתה כבר סמוך לשתיים ושלושים אחרי חצות, וראש ממשלת ישראל עדיין הסתובב בחדרו בחוסר מנוחה. ההחלטה חסרת התקדים שקיבל הצוות המוביל של ההנהגה הישראלית תדיר מן הסתם שינה מעיניו עוד ימים רבים. שום פרט מאותה החלטה אסור שיוודע לעולם. באנחה משך אליו את מכשיר המלפון...

ם. שום פרט מאותה החלטה אסור שיוודע לעולם.

באנחה משך אליו את מכשיר המלפון...

.2

דן גרינברג הניד בראשו ניע לא מחייב לעבר הנהג. לרגע היסס - ואז פנה לעברו השני של הרכב, החליק פנימה, התרווח במושב הנוח, סגר את הדלת והתעמף בשתיקה. המכונית סטתה שמאלה והשתלבה בתנועה.

שלוות הנפש שבה קיבל את ההתרחשויות האחרונות לא הפגיעה אותו. הוא לא חש ולו צל של פחד, ואפילו לא תימהון; מה שהרגיש התמצה במעט סקרנות ובאי שקט גובר ובלתי מוסבר במעמקי בטנו. למעשה, מאז ומתמיד ידע לקבל את הדברים כמות שהם, ושום אירוע לא יכול היה להוציאו מכליו. חבריו ומכריו טענו כי הוא אדיש, אך בלבו פנימה חש כי לא כך הוא. אפשר לראות בו אדם מחושב וקר, או אפילו בעל היגיון ברזל ועצבי פלדה - אבל בשום אופן לא אדיש. הוא האמין כי ניחן בכושר ניתוח מצבים מבריק כמעט, וכי בזכותו של כושר זה הוא יודע גם מתי לוותר, מתי לא

תועיל כל התנגדות. לא פעם עוררו בו תכונות אלה חשש שמא אינו שפוי לחלוטין - אולי דבר מה בסיסי לקוי באופיו, באישיותו... אך בעמקי לבו חש כי אין זה כך.

המכונית המשיכה לנוע לעבר יעדה הבלתי ידוע. כתמיד במצבים כאלה, נזכר במלחמה: בחדירה העמוקה אל תוך שטח האויב, בפגזים הנופלים, ברסיסים הניתזים לכל עבר, בכלי הרכב העולים באש, בריח הגוויות החרוכות. לנגד עיניו כמו קם שוב אותו מכתש שהפך לתחנה מאולתרת לאיסוף פצועים, ובו שוכבים עשרות חיילים חסרי גפיים, מרוטשי בטן, בוכים, צועקים, כואבים - מעליהם מטפטף ללא הפוגה גשם טורדני ולצדם עמיתיהם שנותרו שלמים, משותקים בידי פחד וחוסר אונים...

בלב אותה מהומה היה הוא היחיד שנשאר שקט, שקול, ללא כל חרדה, ודאי שללא אובדן עשתונות; כאילו לא בו המדובר, כאילו לא חייו הם המוטלים מנגד. מפוקח וענייני התבונן בנעשה סביב, הבין כי הוא וחבריו מכותרים, וכי כל השאר הוא עניין של זמן בלבד. ואז עלה במוחו הרעיון. שנייה אחת לא ידע מה לעשות, ובשנייה שאחריה היתה כבר התכנית מגובשת. שם, במרחק מה ממנו, סמוך לשיח הקוצני שבמורד תלולית העפר; הוא נזקק לדקה נוספת כדי להעניק עיבוד סופי לפרטים, ואחר כך באה הזחילה בין הפגזים הנוחתים, הכדורים השורקים, עשן הרימונים, פיח התותחים. הוא חש רק בזיעה הניגרת, בריח האדמה, בחול הלוחט - ובזמן החולף, בזמן היקר הניגר לבלי שוב.

כל קבס לא אחז בו כאשר הפך את המת על גבו. גם כאשר התבונן בפנים הקפואות, האפורות, חש הקלה בלבד: אלה הן פנים רגילות, ללא כל סימנים מיוחדים. במהירות פישפש בכיס חליפת הספארי הבהירה, ואז - - - עליצות, כמעט שמחה.

בבת אחת נקטע הזיכרון; מישהו דיבר אליו.

"תרכיב, בבקשה", הגבר שליד ההגה נתן בידו זוג משקפי שמש כהים. כאשר עמד להרכיבם נוכח לדעת כי הם אטומים לחלוטין.

לרגע קט השתהה, כאילו אינו מבין, ממתין עד אשר יגיעו לצומת הקרוב. כך, חשב, יקל עליו לאתר את מיקומו גם אחרי שהמשקפיים יכסו את עיניו. בינתיים שלח מבט מהיר אל מד המהירות. המחוג התנווד סביב ארבעים קילומטר לשעה. מד המרחק הצביע על 56,522 קילומטר.

האור ברמזור האדים, והמכונית נעצרה. לימינם נמצא בניין "כלבו שלום". רק עתה הרכיב את המשקפיים. שוב התחלף האור, כפי הנראה, והנהג שב לנסוע. המכונית פנתה ימינה, והוא החל סופר בלבו, מנסה לשמור על קצב אחיד ככל האפשר. נדמה היה לו כי המכונית עודה משייטת באותה מהירות. כשהגיע ל 82 פנתה המכונית שוב ימינה, והוא החל את הספירה מהתחלה. 105 - פנייה שמאלה; 128 - פנייה נוספת שמאלה; 41 - ופנייה חדה ימינה, כפי הנראה אל תוך חצר פנימית, שכן לאזונו הגיע קולו של שער ברזל חורק הנסגר מאחוריו. המכונית נעצרה, והמנוע דמם. "82 וימינה,

105 ושמאלה, 128 ושמאלה, 41 וימינה; 82 וימינה, 05 ושמאלה, 128 ושמאלה, 41 וימינה...“ שינן לעצמו, מקווה כי מאוחר יותר יוכלו המספרים הללו ללמדו דבר מה לגבי מקום הימצאו.

“אתה יכול להוריד את המשקפיים,“ אמר הגבר שליד ההגה ונשמע כמצווה.

עלטה כמעט מוחלטת קידמה את פניו. עיניו ניסו להתרגל לאפילה. הוא ביקש לקרוא את מד המרחק, אך המקום היה חשוך מדי. כאשר יצא הנהג מהמכונית הצית לעצמו סיגריה – כביכול בהיסח הדעת, אך למעשה בכוונה מרובה. לאורה של להבת המצית עלה בידו להבחין בספרות שעל מונה המרחק: כארבעה קילומטרים נסעו מאז שכיסה את עיניו.

“בוא,“ אמר הנהג בקוצר רוח, “תוכל לעשן בפנים,“ הוסיף בנעימת זירוז.

הוא יצא בעצלתיים וטרק את דלת המכונית. בכוונה התמהמה בשניות הבאות, מבקש לעמוד על טיבו של המקום. היה זה מעין מגרש חנייה תת קרקעי קטן, שבו מקום לשתי מכוניות בלבד. רגליו דרכו על יציקת בטון גסה ומחוספסת, ודלת פלדה שכתמי חלודה החלו פושטים בה חסמה את דרכו. לצד אותה דלת נקבעה מערכת פתיחה אלקטרונית, מותקנת בתיבת מתכת.

אצבעותיו של הגבר שפסע לפניו ריפרפו במהירות על גבי הלחצנים, מתקתקות את צירוף הספרות הדרוש. נדמה היה לו שהוא קולט את המספר, והוא צירף אותו למספרים שכבר שינן. המנעול החשמלי השמיע זמזום קצר, והמנגנון השתחרר. הנהג סימן לו לבוא בעקבותיו. בציינתנות החל לעלות בגרם המדרגות העשויות בטון. בן לויתו עלה בהם שתיים-שתיים, ובראשן סב לאחור והמתין לו.

דלת ברזל נוספת נפתחה לפניו, ואור ניאון חזק בהק בעיניו.

המקום דמה לחדר קבלה קטן. ספה ארכה בצבע חום דהוי עמדה לאורך אחד הקירות, ומשני צידה ניצבו שני כיסאות עץ מקופלים.

גרינברג לא חיכה שהנהג יזמינו לשבת, ופנה לעבר הספה. בן-רגע הופיע גבר גבוה למדי בפתח אחת הדלתות שבחדר ההמתנה הזעיר. הגבר היה בעל שיער אפור גוזז קצר, מבנה גוף חסון, ופנים חתומות שהזכירו לגרינברג איש צבא מקצועי - וכמוהם גם ניע הראש הבלתי מורגש כמעט, שבו כאילו אמר לו, “היכנס, בבקשה“.

גרינברג שב והזדקף. החדר הקטן שאליו נכנס היה מסויד בלבן וריק כמעט לחלוטין. מלבד מכשיר טלפון שחור ומיזשן שניצב בפניה על כן מתכת—קבוע בקיר - לא נמצא שם אף פריט ראוי לציון. בצעדים מדודים הקיף הגבר הנוקשה את שולחן הכתיבה הפשוט, ובחנות אצבע קלה הורה לעבר הכיסא הפנוי שמולו. שניהם התיישבו כמעט בעת ובעונה אחת.

בשתיקה פתח אפור השיער אחת ממגרות השולחן, שלף מתוכה מאפרה פלסטית שחורה ודחף אותה לעבר אורחו. עתה נאנח קלות, התרווח לאחור ופתח ללא הקדמות:

”זומנת לכאן משום שיש בכוונתנו להציע לך להצטרף אלינו.”

”מי אתם?” שאל גרינברג את השאלה המתבקשת, מרגיש כאילו הוא משתתף במשחק שבו

תגובותיו תוכנתו מראש.

”עוד נגיע לשאלה הזאת,” נורתה התשובה. האיש גחן קדימה והוציא ממגרת השולחן תיק

קרמון אפור ועב כרס, פתח אותו והחל לעלעל בו. כשמצא את מבוקשו החל לקרוא את הכתוב, בקול

יבש וענייני:

”דן גרינברג, יליד ישראל, בן ארבעים ואחת; מצב משפחתי - רווק; גובה - מטר שבעים

וחמישה; משקל - שבעים קילוגרם; צבע עיניים - חום; צבע שיער - חום; מבנה פנים - סגלגל;

סימנים מיוחדים - אין.”

יפה מאוד, חשב גרינברג בביטול; עד עכשיו לא נאמר דבר שאי אפשר לגלותו פשוט

מהתבוננות ב.

”מקצוע נוכחי - מנהל מכירות; מקצועות נוספים - מכנאי אלקטרוניקה, מדריך טיולים;

תחביבים - צילום; שפות - שליטה מלאה באנגלית, צרפתית, גרמנית ועברית, שליטה חלקית

באיטלקית; משך שירות צבאי - שלוש שנים; השתלמויות צבאיות מיוחדות - שיטות לוחמה בטרור

והגנה עצמית.”

וכיצד הוא יודע את כל הדברים הללו? האם היתה לו גישה לתיק שלי בצה”ל, למשל - אולי

בתוקף היותו קצין בכיר לשעבר? גרינברג נחקף באי שקט מסוים.

”תכונות אופי - קור רוח, כושר מנהיגות, תפיסה מהירה, דמיון, עקביות, קסם אישי ויכולת

נדירה ליצירת קשרים חברתיים מהירים; הערות מיוחדות - זיכרון פנומנלי.” האיש סגר את התיק.

”זה הכול?” שלח גרינברג מבט לעבר התיק הגדוש במסמכים, וגיחוך אירוני עלה בזויות פיו.

”כל השאר אינו שייך לענייננו,” השיב הגבר ללא הבעה. ”ועכשיו, אחרי שפיטפטנו קצת

עליך, אציג גם אותנו בפניך, תוך מתן אמון מלא בך וביכולת שמירת הסוד שלך.”

האיש השתתק, אך גרינברג לא אמר דבר ורק הוסיף להביט היישר לתוך עיניו של בן שיחו.

”אנחנו אנשי הארגון שוודאי שמעת עליו בזמן האחרון,” המשיך האיש, ”ארגון התקומה.”

התקומה, חשב גרינברג ללא הפתעה. הייתי צריך לחשוב על כך בעצמי. האופן המגוחך שבו

הפגישו בינינו, והאופן שבו ניהל ה”בוס” את המפגש עד עכשיו, אופייני לכל ארגון טרור מתחיל,

השואב את השראתו בעיקר מהקולנוע. וחיתוך הדיבור ובהירות הניסוח של האיש היושב מולי - האם

מורכב הארגון מגרעין של יוצאי צבא קשוחים? זו אפשרות דמיונית - אבל לא בלתי סבירה. הרי עם

השינוי החד ביחסה של ארצות הברית לישראל הוחרף המצב הכלכלי בארץ ללא הכר: מאות אלפי

אנשים חדשים למדו במהלך החודשים האחרונים להכיר את פירוש הביטוי ”מתחת לקו העוני”,

מספרם של דורשי העבודה הולך וגדל, ואילו זרועות הסעד השונות בישראל מספקות לנוקקים פחות

ופחות תמיכה. במצב כזה אין קל מלהיסחף לעבר האלימות! אכן, באחרונה הוטמנו פצצות בשווקים וברחובות הערביים, ובה-בשעה הופצו כרוזים שעליהם חתום ארגון בשם "התקומה". בארץ שבה ישנם עשרות אלפי קצינים במילואים - אין כל סיבה, בעצם, שהם לא יהוו את הגרעין של מחתרת כזאת. כבר במהלך הנסיעה ניסה גרינברג להכין עצמו למשהו מעין זה - אם כי לא חשב דווקא על התקומה; ובכל זאת, משנאמרו הדברים במפורע, נגרם לו זעזוע מסוים. מדוע? להיגיון לא היתה תשובה לשאלה זו.

"למה דווקא אני," שאל לבסוף, "ולמה דווקא עכשיו?"

הפעם היו אלה שפתיו של איש שיחו שהתעוותו בגיחוך אירוני קל: "איך נקרא לזה? נתונים מתאימים... רקע אישי הולם... אני מתכוון לארועים מסוימים בעברך שבגללם אנחנו חושבים - " גרינברג חש בגל של זעם העולה בו. אף-על-פי שהדברים נאמרו כבדרך אגב, ברור היה לו כי האיש יודע היטב מה הוא סח - ואינו מהסס לפגוע בנקודה הכאובה. בן-שנייה שב וחווה אותם רגעים נוראים. באוזניו כמו עלה פתאום קולה של המרכזנית הקוראת את שמו במערכת הכריזה הפנימית של מפעל האלקטרוניקה הענקי שבו עבד באותה עת: "דן גרינברג, דן גרינברג, גש ללשכת המנכ"ל; דן גרינברג, דן גרינברג..." הוא זכר כיצד ניגש ללשכה - ושם קיבלו את פניו קצין משטרה, רופא ואחות בלבן, והודיעו לו על האסון בכמה משפטים זהירים. פניו נותרו אטומות, ורק כף ידו נקפצה בשנייה שבה קלט את העובדה כי הוריו, אחותו ובנה בן השנתיים נספו כתוצאה מהתפוצצות ממען חומר נפץ שהוטמן בתיק יד וננטש בבית קפה במרכז העיר. במהדורת החדשות ששודרה כעבור שעה הוגדר המעשה כפיגוע חבלני. רדיו מונטה-קרלו המשרד מבירות הודיע כי פלג כלשהו של ארגון הטרור "החזית הרדיקלית לשחרור פלשתיין" נטל על עצמו את האחריות למעשה.

ועוד זכר גרינברג את עיניו הבווערות והיבשות גם כשניצב אל מול הקברים הפתוחים. בריחוק מסוים עמד, כאילו מסך מפריד בינו לבין השאר שקט, עצור, ללא נייע. לא רגש הנקמה פיעם בו, אלא כאב הממאן להתפרץ החוצה וריקנות איומה. באותו הרגע נותן היה הכול תמורת היכולת לבכות - לבכות פעם אחת מכל הלב. וכל אותן לחיצות ידיים - עשרות ידיים ללא פנים והמלמולים חסרי הפשר המנסים לחדור לתודעתו, קולות הבכי החנוקים הנשמעים מכל עבר, ושר הביטחון המנצל את ארוע הטרור כדי ללהג מול הקבר על הצורך בתגובה... כשתם הטקס, החלו האנשים מתפורים איש לדרכו ולעיסוקיו. רק הוא נותר עומד קפוא במקומו, בוהה סביב ללא הבעה. רק עיניו נעו, מזרי הפרחים אל הקברנים המסיימים את מלאכתם, ומהם אל הרב המתרחק.

את מה שעבר עליו בימים שלאחר מכן לא הצליח לשחזר מעולם. הוא לא זכר כמה זמן נהג במכוניתו ללא מטרה, בכביש ללא התחלה וללא סוף, לנגד עיניו רק צבעו האפור-שחור של האספלט ובאוזניו מצלצלת אוושת הצמיגים החדגונית על הכביש.

לשבריר שנייה הבליח במוחו זיכרון עמום של חדר חסר דמות בפונדק דרכים בלתי מוזהה. הזיכרון הלך והיטשמש. אצבעותיו, אשר קודם לכן ננעצו בכוח במסגרת העץ התחתונה של הכיסא שעליו ישב, רפו.

“מה אתה מציע, בדיוק?” שאל לבסוף את קצוץ השער שמולו.

האיש שמעבר לשולחן נע במקומו, וגרינברג פירש זאת כאי נוחות קלה: “אתה מבין ודאי כי איני יכול לפרט כרגע. יהיה עלינו לערוך לך כמה מבדקים - בעיקר פסיכוכיניים - ולאחר מכן תעבור תקופת הכשרה מסוימת בתחום שבו נחליט כי תתמחה.”

“ואם אני לא מתאים?”

“אל תדאג. עם נתונים כמו שלך, ובהתחשב במגוון הפעילויות שלנו אין סכנה כזו.”

איזו יהירות, ציין גרינברג לעצמו. “תודה,” אמר בקול החלטי. “ההצעה מחמיאה - אך נראה לי שאאלץ לדחות אותה.”

פניו של הגבר שמולו נותרו קפואות. אין ספק שהוא מנוסה במצבים כאלה, חשב גרינברג; אילולי ידעתי שהוא מאוכזב - הייתי חושב אפילו שרווח לו. “בסדר גמור,” אמר והתרומם ממקומו. גם עתה לא הושיט איש “התקומה” את ידו ללחיצה המקובלת. במקום זאת התכופף לעבר השולחן ושירבט דבר מה על פיסת נייר. “קח,” הושיט את הפתק לגרינברג, “למקרה שתשנה את דעתך ותרצה להתקשר אתי. זהו המספר. השם הוא צבי.”

גרינברג נטל את הפתק, בחן אותו לרגע ואז קיפל אותו ותחבו אל כיס חולצתו. בן=שיחו יצא אל מאחורי השולחן, והנחה אותו לעבר היציאה.

“מר גרינברג עוזב עכשיו,” זרק לעבר המסדרון בעודו פותח את הדלת. הנהג התרומם מכיסאו.

מאחורי גבו שמע גרינברג את קולה של הדלת הנסגרת. להרף עין פנה לאחור, כאילו רצה לומר עוד דבר מה, אך הגבר הצעיר אחז בזרועו והנחה אותו קדימה בעדינות אך בהחלטיות.

“אנחנו הולכים,” פסק.

.3

מעצמת הבלימה הפתאומית הוטח ראשו קדימה, ולולא חגורת הבטיחות ודאי היה נוגח בשמשה הקדמית. ביד גסה הוסרו מפניו של גרינברג המשקפיים האטומים, הדלת נפתחה והוא התבקש לצאת.

אך הזדקף על המדרכה, ממצמץ בעיניו מעצמתה הפתאומית של השמש המכה בהן, והמכונית ניתקה ממקומה בחריקת צמיגים. המום התבונן גרינברג סביב. הרחוב היה מוכר. בבלי דעת החל פוסע במורדו.

אשה צעירה, שדחפה לפנייה עגלת תינוקות, כמעט פגעה בו. בשנייה האחרונה סטה שמאלה - ואז נתקלה כתפו בגבר שהגיח מולו. הכאב החד של המכה ושאון הכרך השיבו אותו אל המציאות. עתה ידע היכן הוא, וידע גם שמכוניתו נמצאת בסימטא הבאה מימין. הוא קרב אל הפנייה, וידו נשלחה מוכנית אל כיס מכנסיו הימני והעלתה צרור מפתחות נתון בטבעת מתכת.

בשנייה הבאה קפא על עומדו, נדהם. מוחו סירב לקלוט את מה שראו עיניו. במהירות צעד לאורך המדרכה, סוקר את סביבותיו. לא ייתכן, חשב בעודו הולך, פשוט לא ייתכן! היטב זכר את חנות המעדנים בעלת השלט הזוהר, ואת חנות כלי העבודה הסמוכה - זו שבחלון הראווה שלה התכוון להעיף מבט. הכול נשאר כשהיה, רק המכונית שחנתה מולן שענה וחצי קודם לכן - לא היתה שם עכשיו. קללה עסיסית נפלטה מפיו.

"סלח לי," פנה אל מוכר כרטיסי ההגרלה שביתנו ניצב בסמוך; אולם לא עלה בידו להציל מפי המוכר דבר.

לכל הרוחות! גאתה בו החימה, לכל הרוחות!

"תסתמי את הפה, פוסטמה!" צרח הגבר, ואגרופיו נקפצו בזעם, "אני יהרוג אותך!"

"שמעת? שמעת?" פנתה האשה אל היומנאי התורן בתחנת המשטרה שברחוב דיזנגוף, "עכשיו הוא גם מאיים עלי. תוסיף גם את זה - "

היומנאי התורן בתחנת המשטרה שברחוב דיזנגוף השתדל ככל יכולתו להסות את בני הזוג שעמדו מולו, פניהם אדומות וידיהם מתנופפות, מנהלים ביניהם דו שיח צעקני כשהם מתעלמים כליל מן הנוכחים במקום.

"בסדר, בסדר," אמר השוטף, מנסה לגבור בקולו על אשד הקללות שהמיחו השניים עכשיו זה בזה; "אבל מה אני צריך לרשום?"

"שהזונה הזאת - - -"

"זונה? הוא קורא לי זונה? היית צריך לראות - - -"

"שקט!" הרעים בעל המדים בקולו העבה, "כאן משטרה, לא שוק!"

אך לשוא. השניים היו שקועים בעניינם, ועצמת ההתדיינות הקולנית רק גברה. עתה יצא מאחד החדרים הפנימיים גבר בבגדים אזרחיים, פניו אומרות כעס וחוסר סבלנות. הוא משך את השניים הצדה וניסה למתן את הרוחות כמעט בכוח.

"סליחה," ניצל דן גרינברג את הרגיעה היחסית וניגש אל דלפקו של היומנאי, "המכונית שלי

"_

עוד לפני שהספיק לסיים את המשפט, נהדף לעברו המופס המתאים. בשעה שאצבעותיו של השומר תיקתקו במהירות את הפרטים שבטופס על מקלדת מסוף המחשב לידו, הציץ גרינברג אל מעבר לדלפק הקבלה, סקרן אך בעיקר מדוכדך. מהשמועה ידע כי איתור רכב גנוב בתל אביב אינו דבר של מה בכך - ומי יודע אם מכוניתו אינה נמצאת כבר מעבר לקו הירוק, בצורת חלקי חילוף? מן הסתם ייאלץ להרבות בכיתות רגליים בשבועות הקרובים. עצם המחשבה על כך גרמה לו לחוש דיכאון.

חלפה דקה בטרם החלה המדפסת לתקתק את הנתונים על דף נייר שנפלט מן המכשיר. אז דממה המכונה. השומר תלש את הגיליון המודפס בהינף יד שגרת, אולם כשהתבונן כהרגלו בכתוב - חלה תמורה מוזרה בפניו. "מה זה צריך להיות?" מילמל בינו לבינו, ואז פנה אל גרינברג ואמר בקול שחוסר נימוס מסוים התגב לתוכו: "על פי הרשום אצלי, אדוני, נפסלה המכונית לנהיגה מסיבות בטיחותיות לאחר שנפגעה קשה בתאונת דרכים לפני שלושה ימים והוכרזה כ'טומל לוס' - אבדן מוחלט."

כעשר שניות נדרשו לגרינברג לעכל את הנאמר: "לא ייתכן!" זעק לבסוף, "המכונית נמצאת ברשותי כמעט שלוש שנים, ומעולם לא..."

"רק רגע אדוני," קטע השומר את ההתפרצות, "מאוד ייתכן כי חלה כאן טעות כלשהי. האם הבאת אתך את רשיונות הרכב?"

"בוודאי."

ידו של גרינברג נשלחה מוכנית אל הכיס האחורי של מכנסיו -

הארנק!

לעזאזל... במהירות ניסה לשחזר את אירועי היום, בעוד ידו ממשיכה לפשפש בכיסו בתקוות שוא. בית הקפה; כפי הנראה שכח את התיק בבוקר בבית הקפה.

"השארת את הרשיונות במכונית, הא?" קבע היומנאי. בהבעת יאוש ניענע בראשו והמשיך כאילו לעצמו: "תמיד אותו הסיפור. אף פעם לא תלמדו לא להשאיר חפצים במכונית, ובמיוחד לא מסמכים..."

הקול המוכיח עקר את גרינברג ממבוכתו. "לא, לא, החל מסביר, "המסמכים נמצאים,

כנראה - - "

"אדוני, שיסע השומר את דבריו בביטול, "בלי הרשיונות אין לי שום דרך לבדוק את העניין. תבין, מבחינתי - מכונית בעלת מספר הרישוי שנחת פשוט לא קיימת!" והוא משך בכתפיו והעווה את פניו בארשת של אין אונים. "כן, פנה לעבר אשה קשישה שקרבה לעומתו בצעד מדוד. "במה אני יכול לעזור לך, גברתי?"

דן גרינברג סב על עקביו ויצא אל הרחוב.

בעל בית הקפה זכר אותו היטב. לא, הוא לא הבחין בארנק מסמכים שנותר במקום. בוודאי, הוא בטוח שהארנק לא נשכח בבית הקפה. אילו נשאר שם, היה מבחין בו מזמן. אולי אדוני שכח אותו במקום אחר?

במשך כדקה הוסיף גרינברג לעמוד שם, עורך בכיסו חיפוש נוסף, כפייתי כמעט, ואז נואש. תחושת ההשלמה עם האבדן הלכה והשתלטה עליו. יותר משהוטרד מאבדן הכסף המזומן, סלד מהריצות האין סופיות המצפות לו. בין מסמכיו האבודים נמצאו גם פנקסי המחאות, תעודות מזהות וכרטיסי אשראי. חלק מהמסמכים יהיה עליו לבטל מייד, ידע, ואחרים - לחדש.

הפקידה שקיבלה את פניו מעברו השני של הדלפק היתה כבת עשרים וחמש, ואיפורה נראה לגרינברג מוגזם. הוא דחק לעברה בחריץ שמתחת לשמשה הירקרקת החוצצת ביניהם את הטפסים שמילא זה עתה, ועמם שתי תמונות פספורט שלא הספיקו עדיין להתייבש כראוי. הפקידה משכה אליה את הניירות הדרושים לשם הנפקת תעודת זהות חדשה, התבוננה בקרביה של כרטיסייה כלשהי, העלתה מתוכה תשקיף מיקרופילם והחדירה אותו אל תוך מכונת הקרנה מיוחדת. כעבור פחות מדקה נשאה אליו את עיניה, והמבט ששלחה לעברו נראה לגרינברג חשדני.

"מה הבעיה?" נדרך.

"אין שום בעיה, באו המלים, בלתי משכנעות. "אבל אולי תיגש למחלקת הבירורים. חדר 51. כפי הנראה יש איזה שיבוש ברישום. זה שמאלה במסדרון, ומיד אחרי דלפק המודיעין - זו הדלת השנייה מימין. אני כבר אודיע להם במה העניין..." וביעילות בלתי צפויה הרימה את שפופרת המלפון.

במסגרת המתכת שעליה נחרתו הספרות 51, ואשר סומרה אל הקיר משמאל למשקוף הצבוע בירוק כהה, תחוב היה כרטיס סטנדרדי מודפס, שבו אמור היה להירשם שמו של הפקיד שמעבר לדלת. תחת זאת נכתבה על הכרטיס המלה: בירורים.

האשה המבוגרת שישבה בחדר מאחורי שולחן משרדי פשוט נשאה אליו מיד את עיניה כאילו חיכתה לבואו, וסימנה לו להתיישב. תסרוקתה היתה תפוחה ומטופחת וצבעה סגלגל; את עיניה הסתירו משקפיים אופנתיים.

"רק עוד רגע, אדוני," אמרה. "החומר בענייך צריך להגיע בעוד רגע מן הארכיון". ואכן, בעודה מדברת פסע אל תוך החדר נער שליח, ובידיו הר של מסמכים שאותם נדרש מן הסתם לחלק בחדרי המשרד השונים. הצעיר ניצב סמוך לשולחנה של הפקידה, ממתין בסבלנות עד שתסיים לברור מתוך ערימת התיקים שנשא את אלה שהיו דרושים לה.

"רגע, אבל - " מילמלה האשה לעצמה כשפתחה את התיק.

למראה ארשת התדהמה המהורהרת שעלתה על פני האשה שמולו בעודה מתבוננת במסמך שלפניה, רכן גרינברג לעברה. מבלי שיתן דעתו על כך ניצל תכונה שסיגל לעצמו עוד בהיותו נער: היכולת לקרוא במהופך. במהירות סרקו עיניו את השורות המודפסות, וצמרמורת עברה במעלה גוו. על השולחן שלפניו, במרחק הושטת יד, מונחת היתה תעודת פטירה - והתעודה נשאה את שמו!
לא; לא היתה זו טעות, וגם לא תעתועי דמיון. אין מדובר באדם אחר הנושא את שמו, הנפוץ למדי: הפרטים האישיים היו נכונים כולם. תאריך הלידה, מקום הלידה, שמות ההורים - כל אלו היו מדויקים.

יותר משגרמה לו להלם, הביאה אותו משמעות הדברים לכלל בעתה. מתחת לסעיף "סיבת המוות" נרשם דבר מה בלועזית - מונח רפואי לטיני, ככל הנראה. את הפסקה הבאה, שנכתבה בלשון בני אדם, יכול היה לקרוא ולהבין: שבר בגולגולת. הגורם: תאונת דרכים. בפינתו השמאלית העליונה של המסמך התנוסס התאריך - שלושה ימים קודם לכן. שעת הפטירה המשוערת: עשר ושלושים לפני הצהריים.

כאשר התעשתה, היתה תגובתה של הפקידה עניינית: טופס רשמי כלשהו נשלף מאי שם, ודן גרינברג, מצויד ברשימת המסמכים הנחוצים לצורך תיקון הרשומות, התבקש לסור אל המשרד שנית בתוך שבוע ימים.

"מצטערת אדוני, אך אין באפשרותי לעזור לך," לעסה הפקידה את המסטיק שלה במרץ.
"מה?" גרינברג, שלא ציפה ליותר מאשר מסע בירוקרטי מפרך, חש כאילו סטרו לו. "אני מניח שאינך מבינה אותי. הבוקר נגנב כרטיס האשראי שלי, וכל מה שאני רוצה הוא להצהיר על הגנבה ולקבל כרטיס חדש, וכן למשוך מאתיים שקל במזומן!"
"אדוני," השמיע המסטיק קול פצפוף, "הדבר פשוט בלתי אפשרי!"

" אבל – "

" רק רגע, אקשור בינך לבין סגן המנהל שלנו. " היא קמה ממקומה ופנתה אל פנים הסניף.

האשה שחיקתה בתור מאחורי גרינברג רמנה בקול.

כעבור חמש דקות שבה הפקידה ועמה אדם מעונב, לובש חליפה אפורה שמרנית למדי.

" בוא אתי, אדוני, " אמר סגן המנהל.

גרינברג הקיף את דלפק קבלת הקהל והלך בעקבות האיש, שאותו הכיר עד עתה ממראה בלבד. להפתעתו לא טרח סגן המנהל להובילו עד חדרו. כשיצאו משדה הראייה של הקהל הממתין

לייד הדלפקים עצר לפתע, ודן עצר אחריו.

" מר גרינברג, " כיחכח איש הבנק בגרונו, "אתה ודאי מבין שעם כל הרצון הטוב אין ביכולתי

לאפשר לך למשוך מזומנים. גם לקבל כרטיס אשראי חדש לא תוכל. אני בהחלט מבין את מצבך, אך

הנהלים... כפי שידוע לך, בוודאי..."

"מה הבעיה? מה קרה? אנשים מאבדים כרטיסי אשראי מדי יום ביומו. אני לא הראשון,

ובטח גם לא האחרון. מה הבעיה, לכל הרו - " ברגע האחרון החליט גרינברג שאין זה הזמן המתאים

לגידופים.

" אדוני, " ניסה סגן המנהל להישמע החלטי יותר, "בנסיבות הקיימות לא אוכל – "

" אילו 'נסיבות קיימות' על מה אתה מדבר? " קטע גרינברג את דבריו בזעם.

" ובכן, אדוני, אתה יודע כמוני, ללא ספק, שמצב חשבונך מראה על יתרת חוב גדולה למדי -

גדולה מן הרגיל, ליתר דיוק. במצב עניינים זה אין זה מסמכותי לאשר לך חריגה גדולה יותר - לצערי,

כמובן. אשר לכרטיס אשראי, תוכל להגיש את הבקשה, אך כאשר החברה תפנה אלינו לברר מה

מצב החשבון שלך - אתה ודאי מבין שאין סיכוי שתקבל אותו."

" רגע אחד! אתה רוצה להגיד לי שאינכם מאפשרים לי למשוך כסף מן החשבון הפרטי

שלי?"

" כל עוד, על פי נתוני המחשב, מראה החשבון שלך יתרת חובה גדולה כל כך – "

" אבל זה לא ייתכן! הרי מאז ומתמיד הקפדתי שלא למשוך מחשבוני סכום העולה על סך כל

ההפקדה - - "

" מר גרינברג, " שיסע האיש את ההתפרצות בחוסר סבלנות, "בהחלט ייתכן כי נפלה טעות, או

שיש כאן אי הבנה כלשהי. הייתי מציע כי נבדוק את העניין שוב מחר, כשיגיעו דו"חות המחשב

המעודכנים. אולי יגיעו אלי תוצאות הברור מוקדם אף יותר - אפילו היום אחרי הצהריים."

"אם כך, אבוא אליך היום אחרי הצהריים," נכנע דן.

"מוטב שתתקשר אלי במלפון, אדוני," אמר סגן המנהל.

"כן, אני מבין," השיב דן במרירות, "אני מבין."

והוא הינהן בראשו כמי שההסכמה נכפתה עליו.

סמוך לשתיים עשרה וחצי בצהריים הצליח דן גרינברג להיחלץ מהגוש הדחוס, החם, הרועש והמסריח מזיעה שבתוכו עמד בארבעים הדקות האחרונות. הוא פילס את דרכו בין סלי הקניות וירד בתחנת האוטובוס הסמוכה לביתו, בשיכון מגורים ענקי בצפונה של תל אביב. במשך דקה או שתיים נשאר על עמדו, נושם עמוקות ומודה לאל על כי הנסיעה המייגעת הגיעה לקצה. הוא לא זכר מתי היתה הפעם האחרונה שבה נזקק לשירותיה של חברת "דן", אולם עתה, כשכל כספו הסתכם בכמה שטרות מקומטים בארנק הכסף הקטן שנשא בכיסו, לא העז לקחת מונית.

באולם הכניסה לבניין השתהה לרגע, רק כדי למשוך מעטפה מקופלת שביצבצה מתוך תיבת הדואר שלו. הוא הזמין את המעלית - ובשנייה שבה לחץ על הכפתור החליט שלא להמתין לבואה. במהירות עלה במדרגות אל הקומה הרביעית, ותוך כדי כך חש כי הרעד ברגליו - שנבע אך ורק מרמט רצפת האוטובוס תחת נעליו - הולך ונמוג.

בעיני רוחו כבר ראה גרינברג את עצמו מסתער על דירת הרווקים הקטנה שבה התגורר, בניסיון נוסף למצוא את ניירותיו. לפתע היה כמעט משוכנע כי השאיר אותם במגרת השידה שבחדר הכניסה. בצעדים מאוששים פנה לעבר הדלת ושלף את מפתחותיו. (כמה טוב שהם לא נעלמו!) אלא שאז אירע הבלתי צפוי. המנועול שבדלת לא נענה למפתח; הצילינדר המתוחכם מיאן בעקשנות להסתובב שמאלה.

מופתע שלף דן את המפתח השוויצרי המקודד ובחן אותו מול האור. לרגע חשע שמא התעקם קצהו והוא נפגם, אך הבחינה המדוקדקת לא העלתה דבר. שוב דחק את המפתח אל החריר המיועד במנועול, והפעם בעדינות ובתשומת לב, וניסה לסובבו פעם נוספת. אפס. בפרץ זעם חסר היגיון לחץ דן על הידית והסתער על הדלת בכתפו. זו נותרה יציבה במקומה, אך המכה הרועמת נשמעה היטב בחלל חדר המדרגות. הכאב שפילח את כתפו הימנית הסיח את דעתו מחריקתה של הדלת הנפתחת מאחוריו.

"הם כבר הספיקו להחליף אפילו את המנועול."

בבעתה פנה גרינברג לאחור. מולו עמדה מיקה - הסטודנטית שהתגוררה בדירה לידו, ואשר מערכת היחסים שניהלה עמו הסתכמה באמירת שלום בלתי מחייבת כאשר חלפו זה על פני זו ובבקשות שונות לעזרה שהפנתה אליו מדי פעם.

"סליחה, מה? מה אמרת?"

"הדיירים החדשים - אלה שנכנסו לגור כאן הבוקר במקומך. הם דווקא עושים רושם של אנשים נחמדים. חזרת הנה מפני שעשכחת כאן משהו? אבל לא זה מה שרצייתי לשאול אותך. תראה, החבר'ה האלה שהזמנת להעביר את תכולת הבית עבדו כמו שדים. הכול הלך מהר כל כך - תוך שעה, אולי שעה וחצי, היה הכול גמור וארוז. אתה חייב להשאיר לי את מספר הטלפון שלהם. ידירה שלומדת אתי צריכה לעבור לדירה חדשה בדיוק בעוד שבועיים, ומאוד הייתי רוצה להמליץ בפניה -"

דן גרינברג קפא על עמדו. "אלוהים אדירים," מילמלו שפתיו. הוא חש כי הצבע אozל מפניו, ומוכנית ניגב בשרוולו את אגלי הזיעה שביצבצו על מצחו. בעלת הבית שממנה שכר את הדירה מתגוררת השנה בחוץ לארץ, וברשותו נמצאת רק כתובת מגוריה. כל מה שביכולתו לעשות הוא לכתוב לה - ולחכות לתשובה! במשך רגע ארוך הוסיף לעמוד כך, ללא נוע, עיניו נעוצות בפניה של הצעירה הדוברת אליו, אך אינן רואות אותן; מחשבותיו מתערבלות סביבו ואינן מוצאות עוגן.

"מה קרה, דן, אתה מרגיש בסדר?" הבחורה הדאוגה הושיטה יד ארוכה ורזה, כמבקשת

לתמוך בו.

ואז הבזיק במוחו הזיכרון, והוא הבין.

לא! הוא לא שכח את ארנק המסמכים בביתו, וגם לא בבית הקפה או בכל מקום אחר. האשה ההיא, ברחוב... משהו באופן שבו דחקה לפנים את עגלת הילדים משך את תשומת לבו כבר ברגע ההתרחשות. עכשיו ידע מה הטרידו: היא לא הלכה ברחוב - היא פשוט עמדה שם עד שירד מהמכונית! וההגזמה שבה דחפה את העגלה, ממש ברגע שבו חלף על פניה, כאילו חיכתה לו... ואותו איש שבו נתקל שנייה לאחר מכן... והמכה בכתפו, שעצמתה חזקה בהרבה מן הצפוי... אז, כן, אז כייסו את ארנקו!

כמו שבירי פסיפס חגו מאורעות היום סביבו, מסתדרים במוחו לתמונה נוראה אחת. האופן שבו נעלמה המכונית... הרישום המסולף בתחנת המשטרה... הרישום במשרד הפנים... מצב החשבון בבנק שלו... ועכשיו - הדירה. מעולם לא האמין כי צירוף אירועים שכזה עשוי להתרחש במציאות. שרשרת המאורעות שלתוכה נסחף משעות הבוקר כמו נלקחה מסיפורי הריגול הדמיוניים שאותם כה אהב לקרוא.

"דן! להביא לך כוס מים?"

הקול הבוקע מפיה של הצעירה התומכת בו עקר אותו ממחשבותיו. בהיסח הדעת נשען לאחור, על הקיר הקריר, ולראשונה חש בזיעה הקרה הניגרת לאורך גבו. תחושת הרטיבות החזירה אותו לעשתונותיו. לפתע הצליח להבהיר לעצמו במדויק מהי המועקה שאותה חש בעצמה כזו: פחד; ולא סתם פחד, אלא הנורא בפחדים - פחד מפני הבלתי ידוע, פחד שבו אינך יודע ממה או ממי אתה פוחד.

רק אז נתן את דעתו לעובדה כי השכנה העומדת לצדו עדיין בוהה בו בדאגה. "הכול בסדר, הכול בסדר," גייס את מירב הביטחון לקולו כדי להפיג כל חשש מלבה; "רק קצת סחרחורת, כנראה מהחום."

השניים החליפו ביניהם משפטים בלתי מחייבים, ואפילו מחויכים ("ומי יבקש ממני עכשיו כפית סוכר באמצע הלילה?") ואז פסע גרינברג אל המעלית, ירד למטה ונמלט אל מחוץ לבניין. בחוץ סימאה שמש הצהריים את עיניו.

החום הכבד רק הגביר את עצבנותו שעה שעמד בתחנת האוטובוס וחיכה לכלי הרכב הרחוס בדרך כלל, בעל הנטייה המרגיזה שלא להגיע בדיוק כשאתה ממהר. כמעט רבע שעה נאלץ להמתין, מעביר את משקלו מרגל לרגל וחש בזיעה הניגרת במורד ערפו ובצווארון חולצתו ההולך ונעשה דביק; וכשהגיע סוף סוף האוטובוס, איימו פמפומם הבלתי פוסק של הנוסעים ולהגו של הרדיו להוציאו מדעתו. מוחו ניסה לצרף את קמעי האירועים בסדר הגיוני כלשהו - אך לשוא. נראה היה שהדברים מתגלגלים במהירות, ללא כל הסבר.

סוף סוף הצליח לכבוש מושב שהתפנה, ואז הצליח להעיף מבט במעטפה שהגיעה אליו בדואר באותו בוקר. הוא הפך אותה על פניה, והופתע לראות כי שוגרה מהחברה שבה הוא עובד. בפליאה קימט את מצחו. לא עלתה בדעתו ולו פעם אחת שבה קיבל מן החברה מכתב שלא באמצעות הדואר הפנימי.

בעדינות החדיר גרינברג את קצהו של מפתח דירתו לשעבר אל פינת המעטפה, ופרס אותה. הוא החל לקרוא את הכתוב, וכשחדרה המשמעות לתודעתו - נעתקה ושימתו. לא מאמינות נעו עיניו הלוך ושוב על פני המשפטים הקצרים. הנוסח היבש והענייני גרם לדם לאזול מפניו. לא עלה בידו לחדור מבעד למשפטים החסכניים ולהבין את המניעים שבגללם נכתבו. לשוא ניסה לאחות את שברי המחשבות שבמוחו על פי היגיון כלשהו. למרות העובדה כי העבודה היתה רק פן אחד נוסף בסבך הבעיות שבמרכזן מצא עצמו פתאום, גרם לו המכתב לזעזוע אדיר. מעצמת הכעס והתדהמה חש כי הדם פועם בעורקיו בכוח. עצביו היו מתוחים עד כדי כך שנדמה היה שהם מבקשים להתפקע. הוא קם ממקומו ומשך פעמיים שלוש בחוט הפעמון שמעל ראשו, פורק עליו מעט מזעמו.

תא הטלפון שאותו איתר ניצב בדיוק במרכזו של צומת רחובות סואן. הוא דחק אסימון אל תוך החריץ המיועד לכך, וסגר אחריו את דלת הזכוכית, בניסיון להפחית - ולוא במעט - את הרעש המחריד שעלה מן הרחוב.

השעה היתה אחת ארבעים וחמש בדיוק. הטלפון מן הצד השני צלצל שוב ושוב, וגרינברג כבר עמד להחזיר את השפופרת אל כנה כאשר עלה קולה המוכר של המלפנית, "אר אס אם, מעליות ואביזרי הנעה חשמליים, צהריים טובים!"

"שלום יעל, כאן דן. תעבירי אותי בבקשה לעמוס."

"מר גלבוע איננו," באה התשובה הרשמית, היבשה. מר גלבוע? היא לא שאלה אותו מה שלומו, כדרכה, ולא הביעה פליאה על כך שרק בשעה כה מאוחרת הוא מתקשר.

"אוהו, מר גלבוע... דן השתדל להעניק לקולו גוון מחויך. "ידוע לך מתי ישוב?"

"לא, הוא לא השאיר הודעה." הבחורה השתתקה בהיסוס, כאילו ניסתה לחמוק מבעיה כלשהי. "אמסור לו שהתקשרת," אמרה לבסוף.

דבר מה בצליל קולה נשמע לו משונה, מסויג. כמו כן ידע שאין זה ממנהגו של מנהל החברה לצאת ממשרדו במהלך שעות העבודה. הוא הודה לה, סגר את הטלפון וחיכה.

כעבור שתי דקות שב וחייג אותן ספרות. הוא לא יכול היה שלא לחוש עצמו מטופש בעודו עושה מה שנראה כלפי חוץ כמעשה משונה ילדותי. אלא שהצורך לדעת היה חזק מדי. משהו ניקר במוחו ללא הרף, ממאן להרפות.

"אר אס אם, מעליות ואביזרי הנעה חשמליים, צהריים טובים!"

מניין יש לה הכוח לחזור שוב ושוב על אותו נוסח בלתי משתנה - ותמיד בקול נעים? הפעם חצצה ידו של דן בין פיו לבין הפומית. ללא כל מאמץ עיבה את קולו ושינה את חיתוך הדיבור:

"שלום רב, גברתי."

השנייה הבאה היתה מכריעה: האם תזזה את קולו? ואם לא - איזו גישה עליו לנקוט? מנסיונו כסוכן מכירות למד כי ארבעה דברים גורמים לגברים להתפנות מכל עיסוקיהם: כסף, בריאות, שררה ונשים. האפשרות האחרונה ירדה מהפרק מיד; ואילו הראשונה והשלישית נראו לו מסובכות ללא צורך.

"כאן דוקטור עמנואל רגב," באו המלים לבסוף, בנעימה של דחיפות. "אבקש לשוחח עם מר

גלבוע. העניין אינו סובל דיחוי."

"מיד, אדוני!" באה התגובה, כמצופה. לרגע השתררה דממה, ואז נשמעה נקישה, והקול

המוכר והבוטח הפטיר, מופתע מעט:

"הלו? גלבוה כאן?"

"מוטי, כאן דן!"

מעברו השני של הקו נשמע בן שיחו כמשתנק. כאשר דיבר לבסוף, הקפיד לבטא כל הברה

בנפרד:

"מר גרינברג, דן נחרד מהפנייה הרשמית - הרי מאז ומתמיד נקרא פשוט דן. "איני יודע מה

רצונך. מבחינתי, אני רואה את הפרשה כמחוסלת, ואין לי כל רצון להמשיך ולנהל עמך שיג ושיח

מכל סוג שהוא. נדמה לי שהבהרתי את עצמי היטב."

"איזו פרשה? למה אתה מתכוון? אני לא מבין שום דבר!"

"אתה מבין טוב מאוד," אמר האיש בתוקפנות מאופקת, שנועדה להמשיך ולשמור על

רשמיותה של השיחה. "אל תיתמם. טיפשות איננה מן המעלות שבהן ניחנת. אני רק מקווה כי

ההמחאה איננה מקפחת אותך. אם כן - "

"איזו המחאה? על מה אתה מדבר?"

"באמת, מר גרינברג, באו המלים מתמשכות, כמו מלגלוגות, "אל תאמר לי שלא קיבלת את

ההמחאה!"

מוכנית פישפשו אצבעותיו של דן בתוך המעטפה - ובאמת, מלבד המכתב היה שם דבר מה

נוסף שבו לא הבחין קודם לכן. במהירות פרס בידו הפנויה את הנייר המקופל לשניים, והחליקו על

גבי קיר הזכוכית שמולו.

ארבע שורות פירטו את התשלומים השונים שעדיין הגיעו לו בשל חודש עבודתו האחרון. אל

תחתית המסמך המודפס מצורפת היתה המחאה. פירעונה של זו נועד לנתק כל קשר אפשרי בינו

לבין מעסיקו לשעבר.

"עכשיו - עכשיו אני רואה," גימגם גרינברג, "אבל למה? מה פירוש הדבר?"

"ראה, מר גרינברג, פתח הקול המחוספס ואמר, "בוא ונבהיר את הדברים אחת ולתמיד.

קיוויתי כי היחסים בינינו מושתתים על רעות, כבוד ונאמנות הדדית, אבל אתה... אתה הפרת את

הנאמנות." האיש היסט מעט והמשיך, בורר את המלים בדקדקנות: "לא היתה מתעוררת בלבי כל

טינה כלפיך, אילו היית מתייצב מולי בעצמך, מסתכל לי ישר בעיניים ומודיע לי על החלטתך

להתפטר. להפך: סביר מאוד להניח כי הייתי מנסה לשכנע אותך שלא לעשות כן, ואומר לך שאני

צופה לך קידום משמעותי בחברה שלנו. אבל - הצורה שבה עשית זאת, מאחורי הגב, בלי לומר מלה - זה קצת יותר מכפי שאני מוכן לסבול."

"גלבעו!" שאג גרינברג אל תוך השפופרת, נבהל בעצמו מעצמת קולו, "מי העלה בדעתו להתפטר? מניין שאבת רעיון אבסורדי כל כך?"

"באמת," ניסה הקול מעברה השני של השפופרת להישאר שלו, "אינני רוצה לאבד את קור רוחי. אומר לך רק זאת: ברשותי נמצא המידע - נתונים בדוקים - ההוכחות, אם תרצה -"

"הוכחות? על אילו הוכחות אתה מדבר?" קטע אותו גרינברג בפראות. "גלבעו, אתה עומד בראש ארגון לא קטן: מהי מידת המידע הממשי שברשותך? אילו 'נתונים בדוקים' יש לך?"

מעברו השני של הקו כיחכח בן שיחו בגרונו: "הרי אינך מצפה שאפרט בפניך את מקורות המידע שלי, נכון? ומלבד זאת -"

"אני כן מצפה!" רעם קולו של גרינברג.

- "ומלבד זאת," המשיך האיש בשלו, "מדוע אתה חושב שאני צריך לקבל את גרסתך, כאילו המידע שברשותי אינו נכון?"

"מפני שאני אומר לך זאת!" בא המענה, פסקני ומריד.

לרגע שררה דממה גמורה. נראה כי הגבר בצדו השני של הקו חוכך בדעתו. "תראה, דן..." נשמע פתאום קולו הססני מעט, "אם אתה באמת רוצה לדעת, כל העניין לא היה עולה אילו נקטת אמצעי זהירות בסיסיים. למען האמת, כשאני חושב על כך עכשיו, אינני יכול שלא להתפלא עליך. אילו רק נמנעת מלכתוב דווקא במשרד את המכתב ששלחת לחברה האמריקאית ההיא - מעליות העתיד' או איך שקוראים לה -"

"איזה מכתב?"

"נו באמת, דן, המכתב שבו אישרת את תנאי ההעסקה שלך כבר מראשית החודש הבא. הרי אתה יודע היטב שלפחות לשלושה עובדים נוספים יש גישה למסוף המחשב שלך..."

דן גרינברג קפא. "ריבונו של עולם," לחש לעצמו, "ריבונו של עולם!"

"דן?" הקול שבקע מן האפרכסת עקר אותו ממחשבותיו. אינסטינקטיבית הבין שעליו לסיים את השיחה. מי שתיכנן כל זאת אינו חובב, ולא יניח לו לחמוק מעיניו סתם כך. הוא שילח מבט עצבני על פני הרחוב, אך לא עלה בידו להבחין בחריג כלשהו.

"הלוא דן!"

בעודו מתבונן בתנועה החולפת דחק גרינברג בידו הפנויה את מתלה השפופרת כלפי מטה וניתק את הקשר.

אבל למה, שאל את עצמו שוב ושוב בעודו מנתח את המאורעות ומנסה להבינם, לאיזו מטרה? הרי חייבת להיות לכך סיבה כלשהי. משהו שלא ידע להגדירו במדויק לא פסק מלהטרידו. ומה עכשיו, שאל את עצמו, מה הלאה?

זמזמו הטורדני של קו הטלפון הפנה את תשומת לבו של גרינברג לשפופרת הנתונה עדיין בכף ידו. בבהלה קלה שמט אותה למקומה כאילו היתה שרץ מבחיל, והציץ בחטף בשעונו: אחת ארבעים ותשע. לרגע חש רווחה. שתי דקות בדיוק ארכה השיחה הטלפונית - ושתי דקות אינן זמן מספיק כדי לאתר את מקור השיחה ולצותת לה. אם כך, הם (מי הם?) עדיין אינם יודעים כי הוא יודע. מוטב כך - לפחות, בטרם החליט מה יעשה.

מוחו פעל בקדחתנות. כיצד הם מצפים ממנו לפעול? עליו לפעול מן הסתם בדרך הפוכה מזו שהם מתוים לו. אבל לכל הרוחות - מה כוונתם?

תחושת הרווחה שהשתלטה עליו נמוגה באותה מהירות שבה השתררה. ראשו חישב להתפקע, והדם הלם ברקותיו שוב ושוב. לראשונה בחייו רעדו ידיו. גל של צינה צימרר את כתפיו והתפשט מטה עד רגליו. ברכיו פקו. מי הם? מה הם רוצים ממני? מדוע? אלוהים אדירים, מה הם רוצים ממני?

בבת אחת הבין כי כך בדיוק הם - יהיו אשר יהיו - ציפו שיחוש. הם רצו שיאבד את עשתוונותו, שיפעל על פי הרגש ולא על פי ההיגיון, שיעשה - יעשה מה?

שוב גאה בקרבו גל של כעס והסיט את מחשבותיו. לא! הוא לא יניח לכעס לשלוט במעשיו. עליו לחשוב, להעריך את מצבו בשקט. הוא מוכרח לשקול את צעדיו בדקדקנות מרובה, ולשם כך עליו - כן, תחילה עליו להיפטר מהם. וכדי להיפטר מהם, הוא חייב קודם כל לאתר אותם. כך ידע מי הם אלה הנמצאים בעקבותיו.

אינטואיטיבית החליט לנהוג בטבעיות, ולא לעשות דבר העשוי להיראות שונה. רק כך, אמר בלבו, יצליח להפיג את ערנותם. ואז, ברגע הנכון שייבחר בקפידה, יפעל.

בקלילות מעושה יצא מתא הטלפון ופסע במורד הרחוב. חזהו עלה וירד במהירות ולבו פעם בפראות. היה עליו לגייס את כל כוח רצונו כדי לרסן את התרגשותו. בעודו צועד בקצב אחיד ומנסה להאט את נשימתו, סרקו עיניו בקפידה את הרחוב.

הנה! מכונית פיאט כחולה וחדרשה חנתה ממש מולו, מעברו השני של הרחוב. בתוכה ישבו שני צעירים ושוחחו ביניהם, ומדי פעם שלחו לעברו מבט סתמי - האומנם סתמי?

שוב החיש לבו של דן את פעימותיו. בכוח אילץ את עצמו להימנע מלפעול על פי הרצון הראשון - והצפוי - שאחז בו, ולהימלט. אסור לו, ידע. אם יימלט עכשיו, יחלפו במקרה הטוב רגעים

ספורים עד שיבחינו הגברים במכונית בהעדרו - אם הם אכן עוקבים אחריו - ויגיעו למסקנה כי נעלם במתכוון. ואילו הוא, בגלל קוצר הזמן והעדר תכנון מוקדם, לא ירחיק במנוסתו. לא; כשתגיע השעה לחמוק מעיניהם, יידע במדויק לאן מועדות פניו, ומה הן מטרותיו. ואילו פעולת ההתחמקות עצמה צריכה להיעשות במקום ציבורי והומה אדם. רק כך יראו בכך אלה ששלחו אותם תוצאה של עיקוב רשלני בלבד.

עכשיו אסור לו לעשות שום מעשה יוצא דופן, נמהר או בלתי צפוי, העלול לעורר את דריכותם. להפך! עליו להקהות את חושיהם. מוטב שיהיו בטוחים כי אינם עלולים לאבדו. מעולם קודם לכן לא חשב גרינברג איזו הבעת פנים הוא עושה כשהוא הולך לתומו ברחוב. עכשיו ניסה לשוות לפניו הבעה סתמית ככל האפשר, וצעד בשלווה מדומה עד למסעדה המזרחית הסמוכה.